

BUREN OP HET GROOT BEGIJNHOF

Was handen telkens
voor en na het lezen
van deze nieuwsbrief
GRONDIG met zeep

Nieuwsbrief Buren op het Groot Begijnhof Mei 2020

Nieuwsbrief 2020 - 02 Inhoudstafel

Dag Buur!	2
Uitstel activiteiten	3
Corona en oorlog	4
Samen zingen	6
Beiaard op het Begijnhof	8
Covid-19 zegt sorry	10
Alle burensamen tegen corona	12
Verhuizen in coronatijden	16
Jong en minder jong over corona	18
Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof	22
Lief en leed	25
Houdt uwe rommel bij!	25
Greep uit de oude doos	26
Agenda	28

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:

Groot Begijnhof Mechelen vzw
p.a. Inez Vanoverschelde
Nieuwe Beggaardenstraat 31
2800 Mechelen
www.groot-begijnhof-mechelen.be
Alle opmerkingen over deze
nieuwsbrief zijn welkom!

Werkten mee aan dit nummer:

Redactie: Inez Vanoverschelde, Pier De Kock, Wim Devos, Roland Straetmans, Romaisa, Marius, Eefje en Pieter
Foto's: Pier De Kock, Wim Devos, Johan De Keersmaecker

Lay out: Paul Lettany

Eindredactie: Hedwig De Ceulener,
Connie Vercauteren, Peter De Rop.

Dag Buur!

In andere tijden zouden jullie in deze nieuwsbrief het verslag kunnen lezen van onze quiz, de paasactie en de bebloemingsactie. We zouden jullie nu uitgenodigd hebben voor het buurtfeest en voor het mosselsouper. Spijtig genoeg heeft ook de buurtwerking haar werking moeten aanpassen.

Dit wil niet zeggen dat er niets is gebeurd in onze wijk. Er is zelfs sprake van een heus begijnhoffestival. Een beiaardconcert werd live gestreamd vanuit ons begijnhof.

Pier trok zijn rubberen laarzen aan en brengt ludiek de verhalen van enkele echte oorlogskinderen.

Een paar jongere en minder jonge burens vertellen over hun leven tijdens deze periode. En hoe is het te verhuizen tijdens de lockdown? Nieuwe burens weten er alles over!

Bij monde van Pier verontschuldigt het coronavirus zich!

Ook de vensteractie zorgt voor enkele mooie beelden.

Wim ging op pad voor zijn vertrouwde rubriek en wandelde door de Nonnenstraat.

We wensen jullie alvast veel leesplezier!

De buurtwerking

Uitstel
activiteiten

Met spijt in het hart hebben we al een aantal activiteiten moeten schrappen. Geen quiz met spitante vragen dit jaar. Het pak van de Paashaas bleef zielig opgevouwen, de paasbloemen werden geannuleerd, en geen paaseieren noch aperitief of soepje. Ook de bebloemingsactie in mei, het buurtfeest in juni en het mosselsouper in augustus worden afgelast. Zelfs de rommelmarkt zal waarschijnlijk overgeslagen worden...

Het zijn uitzonderlijke maatregelen in uitzonderlijke tijden. We stellen de maatregelen niet in vraag, en willen dat we allemaal gezond blijven. De quarantaine is nodig. Maar de quarantaine volhouden is ook zwaar. Wie smakt er niet naar een knuffel, een koffieklets met vriend(inn)en, een ongedwongen babbel?

Om de angst en het isolement draaglijk te houden, hebben we het meer dan ooit nodig om samen te kunnen lachen, zingen, "klappen"...

Blijf in je kot maar laat van je horen!

Sinds de lock-down, en ondanks een corona-infectie, blijft Hedwig de buurt opvrolijken met grappige, lieve, aanmoedigende boodschappen aan het raam. Ondertussen zijn we met velen. Doe ook mee! Kruip in je pen, zoek die potloden, laat voorbijgangers glimlachen, en je geniet er ook zelf van! Je kan het sjabloon downloaden van onze Facebookpagina of website, of afhalen bij Inez & Robin, Nieuwe Beggaardenstraat 31.

Ik hou van u!

Ook Pier blijft niet bij de pakken zitten, maar krijgt iedereen aan het zingen, neuriën, wiegen en dansen. Ik heb zo het gevoel dat we hier nog veel meer over zullen horen, tot op de Grote Markt van Mechelen. Ook in andere straten wordt gezongen. Stuur de filmpjes door naar info@groot-begijnhof-mechelen.be en we plaatsen ze op onze Facebookpagina.

Applaus!

Elke avond wordt geklapt, gezwaaid, een duim opgestoken. Uit dankbaarheid voor alle helden die zich dag in dag uit blijven inzetten. Maar ook omdat het goed doet om elkaar – al is het maar een paar minuten – te zien, te horen en te weten dat het goed gaat. Doe zo voort!

We kijken ernaar uit om opnieuw van alles te gaan organiseren. Want toegegeven, ook zo'n kernvergadering via Zoom is niet zo heel erg gezellig. Laten we daarom goed zorgen voor elkaar en voor onszelf, zodat we binnenkort wel weer gewoon kunnen samenkomen, samen vieren, samen feesten.

Tot binnenkort!
De buurtwerking

Corona en de oorlog

Op stap gaan in deze Koronatijden is natuurlijk niet zo vanzelfsprekend. Met hoge rubberen laarzen, witte schort, witte handschoen, wit montmasker, witte bril en zwarte pet ga ik op stap. Den vierde mij stap ik met bibberende knieën de straat op. Gewapend met pen en notaboek. Ik wil mij vooreerst verexcuseren mocht er hier of daar een schrijffaut staan in de tekst, maar dat komt door mijn aangedambte bril. Ik loop het Begijnhof rond op zoek naar bewoners die iets kunnen vertellen over de tijd van den oorlog en deze Koronatijsd.

Poldine Delcourt (°1931)

'Delcourt is mijnen achternaam. Da komt van Delca. Dat is Spaans. We zijn afkomstig uit Spanje en dar gevlucht naar Frankreik en dan vandaar in luik terecht gekomen. In Luik is er nog altijd een Rue of Place Delcour.'

Maar hoe was dat in den oorlog?

'Ik kan mij nu goe bezig houden in deze Koronatijden. Ik ben weer volop wenskaarten en deelnemingskaarten aan het tekenen, schilderen, knippen en plakken. En elke dag doe ik mijn toereken in het Begeinhof met mijn rollator. Past op dat is nog niet zo simpel hé, met al die steenen en kassijen.'

Mar hoe was da in den oorlog?

'De tijd nu is niet te vergelijken mee den tijd van den oorlog. We moesten wel ook in ons kot blijven, maar vanaf 7u 's aavonds.

Dan kwamen er altijd 2 soldaten de straten kontroleren. Je kon ze van verre horen afkomen. Waar ik wel lang last van gehad heb, dat is het lawaai van sirenes. Da komt van het bombardement van den 1ste mei 1944. Dan hebben wij hier een bombardement van wel een halfuure meengemaakt. Als ik een sirene hoor, dan moet ik daar altijd aan terug denken. En ook aan onze schuilkelder in de Nonnenstraat. Daar zaten we soms mee 25 man.'

'Honger hebben wij niet gehad. Dat komt omdat mijn grootvaader wel nogal wat senten had. Eeten kopen was dus geen probleem. Wij aten wel 3 keer per week vlees. Weette gij dat 1 kilo rostbief 800 frank kostte in dienen tijd. En ook wij mochten mekaar nog zien hé.'

'Ik ben niet bang van dat Koronavirus. Maar het is wel dichtbei. Mijne zoon Frank heeft waarschijnlijk Corona maar een milde vorm.'

'Wat dat ge zeker moocht opschrijven is dat wij een geweldige buurt hebben. Behulpzaam, zeer behulpzaam dat is het juiste woord. De meetse broodschappen doet mijn dochter, maar veel buuren komen regelmatig ne keer aanbellen. Of dat alles goed is? Of ik niets nodig heb? Of gewoon ne keer voor een babbelke. En als ik tog ne keer iets nodig heb dan doen zij die broodschap.'

Frans Ophalvens (°1936)

'A ja, ikke was noog een kint hé. Maar wat ik wel nog goet weet is dat wij zwarte snee gezien hebben en veel honger gehat hebben. Dat zijn dingen dat je niet vergeet. Dus dat

is niet hetzelfde als nu hé. Toen werd er veel in het zwart gekocht en vooral ook veel gesmokkelt. Dus echt vergelijken kun je dat nog niet. Want toen waren die Duitsers zeer streng hé. En die Vlamingen die hen meehielpen somss nog veel strenger. En als de Engelsen kwamen, ja dan kregen wij snoepkes hé. En de vrouwen ook, zelfs nog meer. A ja , da was toen zo. En mischien nu nog.'

'Maar het begint nog wel te vervelen. Alteid maar binnen zitten. Ik kan nog wel een toereken gaan fietsen, maar ja dat is toch niet hetzelfde. Altei mar alleen binnen zitten. Gen bezoek mogen ontvangen. En zoals ge kunt zien begin ik den kapper echt wel te missen.'

'Maar voorlopig is alles goed. Allez tot nu toch. Maar ja, ik heb natuurleik veel geluk dat ik zo veel goeie buuren heb. Wendy, Jamilla komen regelmatig aanbellen omte vragen of ik iets nodig heb. En Annelies en Rita die doen ook veel voor mij. En soms doen zij mijn kleine of mijn groote boodschap. A ja, zelf kan ik dat niet meer hé. Ik zit in de rizicogroep. Past op, dat is anders ook zoo. Dan doen ze dat ook allemaal hé. A ja ik wordt hier nogal in de watten gelegd zunne.'

Kristin Iserbyt (°1936)

'Ja, nee dat kun je niet vergeleiken. Toen was er angst en nu is dat er niet. Ja angst om besmet te geraken is er wel maar dat is nog noch iets anders. Nu hebben we geen angst voor bombardementen. Want bij ons in Kortreik is er zwaar gebombardonneerd geweest.'

'Toen stonden er ook lange reien met bonnekes om gist te halen. Maar je wist dat er gist was. Dat was gerantsoeneerd, zoals zoveel dingen. Hamsteren zoals nu kon niet. Natuurlijk voor de oorlog werd er wel veel voorraad ingedaan. Maar in de oorlog was alles gerantsoeneerd. Ik weet wel nog dat er bij Winterhulp toen grote fieles stonden. Dat was de voedselbe-delung. Dat wel.'

'Wij gingen nog naar school en we hadden nog allerlei contacten. We gingen zelfs nog naar de film. Dus ja dat is nu toch even anders. Want nu is dat voor de allerklijnstes het ergst van allemaal hé. Ze zien soms andere kinderen wel spelen en zij mogen niet meespelen. Tja, die verstaan dat niet.'

'Honger hebben wij niet gehad. Vader was gaeneecoloog en hij was de eerste die zich vrauwenarts mocht noemen. En wij hadden een groten hof, twee varkens Churchill en Roosevelt en nog een hoop koneinen en kiekens.'

'Met die maadregelen weet ik het nog zo niet. Soms vind ik ze te laks en soms te streng. Ik heb een dochter in Madrid en een zoon in Frankrijk. En die zeggen toch dat het daar veel strenger is dan hier. Hier krijg je nog een verwitteging, daar niet. Daar is het direct een boete. Waar ik het helemaal van kreig, dat er nog mensen zijn die vinden dat ze nog feetsjes moeten brouwen. Daar wordt ik stabelzot van.'

Samen zingen

De eerste vrijdag van de lockdown vonden wij in de brievenbus de tekst van 'We shall overcome' van Pete Seeger en de vraag om het 's avonds na het applaus van op veilige afstand te zingen. Robin Aerts nam het initiatief voor deze oproep. Robin en Kim waren de muzikanten van dienst in de Twaalf Apostelenstraat. Jan begeleidde ons op zijn gitaar in de Schrijnstraat.

De dagen die erop volgden brachten Kim en Robin telkens een ander lied. Hun zogenaamde Begijnhoffestival was geboren.

Op 14 april begeleidde ik samen met de straathoekwerkers Joke en Astrid, twee violisten, in de Korte Schipstraat en de Sinte Mettetuin. Mijn geluidsinstallatie strooide de klanken over de beide openbare ruimtes. Tijdens het spelen van 'Ik hou van u' van Noordkaap ontdekte ik opnieuw wat voor een warme gloed dat bij mij deed ontstaan.

Op donderdag 16 april werd ik aangesproken door Sabine Schoevaers van het Sociaal Profijtje uit de Twaalf Apostelenstraat. 'Of

dat geen goed idee was om telkens op één dag muzikanten op te roepen om in hun straat na het applaus voor de zorgverleners een lied te spelen. Welk maakt niet uit.' Ik beloofde dat ik daar ging over nadenken, maar zei ook dat dit al een tijdje gebeurde in de Twaalf Apostelenstraat door Kim en Robin. De dag nadien ontstond de idee om overal hetzelfde lied te laten zingen. Bella Ciao stond met stip op 1.

Een dag later dacht ik terug aan de warme gloed bij het aanhoren van 'Ik hou van u' tijdens het vioolconcertje. Een eenvoudig hartverwarmend lied dat makkelijk te zingen is en dat de meeste mensen kennen. Bij het samen zingen wordt dat broederlijke, dat solidaire letterlijk voelbaar en het geeft een plezant gevoel. In deze trieste tijden waarin we elkaar niet meer mogen voelen, leek dit het aangewezen lied om de Mechelaars te enthousiasmeren en te verbinden.

Na overleg op maandag met Sabine werd de keuze vastgelegd en deed ik het voorstel een perstekst te maken om via de Mechelse pers alle straten op te roepen om naar een muzikant op zoek te gaan, om na het applaus het lied elke vrijdag te zingen in de Mechelse straten. Maar altijd vanop veilige afstand. En zodra we weer mogen samenkomen, zouden we het lied met zijn allen willen zingen op de Grote

Markt onder begeleiding van de beiaard. Voilà, ambitie was er genoeg.

De perstekst werd verstuurd op woensdag 22 april om 17u30. Om 18 uur werd ik al gebeld door Sven Van Haezendonck van de Gazet van Antwerpen. Op donderdag stond het al in de krant en in de voormiddag belde Het Laatste Nieuws en een half uur later radio2 Antwerpen. 's Middags werden Sabine en ik geïnterviewd door Radio2 Antwerpen. 's Avonds belde Radio2 terug met de melding dat ze 's anderendaags Stijn Meuris zouden interviewen over ons initiatief. Zo kon ik Stijn de vraag stellen of hij bereid was om het lied te komen meezingen op de Grote Markt. En hij heeft daar volmondig ja op gezegd. Meer nog: hij herhaalde onze oproep voor niet alleen Mechelen, maar ook voor Kwaadmechelen, Maasmechelen en dan ook maar voor gans Vlaanderen. En voila, de trein was vertrokken.

Ondertussen weten we al dat er wordt gezongen in Brussel, Gent, Brugge, Assenede... Waar en hoe het zal eindigen, weten we niet, maar wat we wel weten is dat deze zangmicrobe ontstaan is in het Groot Begijnhof.

Aan alle muzikanten en zangers veel plezier en smeer tijdje jullie kelen ... in jullie kot.

Beiaard vanuit het Begijnhof

We hadden nog geen piek bereikt, de cijfers waren nog niet hoopgevend en de curve was nog helemaal niet afgevlakt. Er stelden zich enorm veel problemen in rust- en verzorgingstehuizen. Ik had al wel zitten denken: wat zouden wij voor die oudere mensen kunnen doen, om hun pijn en eenzaamheid even te verzachten? Ik moest het antwoord schuldig blijven.

En toen belde hij aan aan onze deur: mijn buurman Roland, nog maar net in het Begijnhof neergestreken en al enige tijd professioneel actief in de woonzorgcentra Rivierenland. Of ik eventueel wat beiaard kon spelen voor de ouderen. Hij had het plaatje al compleet: via Skype, Zoom of een ander videogesprek zouden we mijn digitale beiaard kunnen streamen op een groot scherm in het woonzorgcentrum Sint-Elisabeth van Sint Katelijne Waver.

Ik ben nu niet echt zo een podium-beest, hoog in de toren ben ik anoniem en 1000 man sterk, maar spelen terwijl een camera op mij gericht staat, is nu

niet iets waar ik naar uitkijk. Maar als ik “neen” zeg, voel ik me al gauw schuldig. Dus ik hoor mezelf zeggen: “Natuurlijk, geef me een weekje tijd om wat in te studeren en we beginnen eraan”.

Donderdag 2 april was de grote dag : ik speelde wat Bach, wat typische beiaard-muziek en wat vrolijke deuntjes ertussen. De kwaliteit was niet altijd even goed, beiaardklanken zijn blijkbaar niet zo gemakkelijk over te brengen. Maar ik heb me best geamuseerd en hopelijk, heel eventjes maar, konden die oudere mensen die het zo moeilijk hebben daardoor hun gedachten verzetten...

Intussen was het in de Schrijnstraat een publiek geheim geworden dat ik beiaard speel (ik studeer nog aan de beiaard-school) en dat ik het geluk heb om een digitaal oefenklavier in huis te hebben. Daar kwam Pier met de vraag of ik “Ik hou van u” van Noordkaap wilde begeleiden, op vrijdagavond, als het in de straat wordt gezongen. Bedoeling is dit lied met alle Mechelaars vrijdagavond op de Grote Markt te zingen bij de ‘bevrijding’. “Natuurlijk Pier, ik maak dadelijk een arrangementje, komt zo in orde” hoor ik mezelf weer zeggen ... Gelukkig speelt mijn buurman Jan Peeters vlotjes mee met zijn gitaar, dat zorgt

voor een extra muzikale en morele steun. En zo doen we het nu elke vrijdagavond om 20u02. Pier versterkt de gitaar en beiaard. De box staat buiten en heel de Schrijnstraat zingt het walsje vrolijk mee...

Hopelijk doen er binnenkort nog meer muzikanten mee, want er zijn er blijkbaar

die zich nog verborgen houden !

Dat samen spelen en zingen zijn zulke mooie en warme momenten !

Waar deze Covid-19 al niet goed voor is !

Vele groetjes, zorg goed voor elkaar en hou het gezond !

Hedwig

Covid-19
zegt sorry

Beste buren van het Groot Begijnhof,

Ik, Covid -19 (beter bekend als het coronavirus) wil mij tegenover jullie excuseren.

Sorry dat ik mij tot jullie richt. Waarom tot jullie? Dat weet ik zelf niet. Ik heb mij zo wijd verspreid in alle werelddelen, dat ik zelfs niet meer weet waar ik vertoef. Het is het omgekeerde van de weg kwijt geraken.

Sorry dat jullie door mijn aanwezigheid in jullie kot moeten blijven en dat jullie thuis zelfs 'Thuis' niet meer kunnen zien.

Sorry dat ik jullie liet inzien wie jullie echte helden zijn en wie niet.

Sorry aan alle verzorgenden, dokters, winkeliers, zelfstandigen, postbodes die elke dag opnieuw risico's nemen om de mensen ter wille te zijn.

Sorry aan alle marktkramers die nu moeten thuis blijven en er moeten op toezien dat grootwarenhuizen wel mogen openblijven.

Sorry aan alle grootouders die hun kinderen mogen zien gaan werken, maar ze zelf niet mogen zien. Laat staan hun kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Sorry dat ik jullie laat denken dat dit een oorlogssituatie is. Sorry, maar ga het vragen aan een vluchteling of het wel zo is.

Sorry aan de apothekers die vergeten werden bij het bedelen van veiligheidsmaterieel en die zelf hun plastic schermen ineen moesten knutselen en die er moeten op toezien dat mondkmaskers mogen verkocht worden in grootwarenhuizen.

Sorry aan de oma's en de opa's die wel nog aan het werk mogen blijven in de kinderkribbe, maar zelf hun kleinkinderen niet mogen zien.

Sorry aan allen die het al moeilijk hadden en het nu nog moeilijker hebben. Maar sorry, die problemen waren er al voor ik er was, maar toegegeven, ik heb ze wel vergroot.

Sorry

Sorry aan alle kunstenaars die zich nu engageren om de mensen te animeren, te ontroeren en te vertroosten, terwijl ze net voor mijn aankomst nog werden beschouwd als subsidieslurpers.

Sorry aan allen die hun geld geparkeerd hebben in het buitenland, omdat ze het vliegtuig niet kunnen nemen om het te gaan natellen.

Sorry aan allen die nu eindelijk ontdekken dat solidariteit er echt toe doet. Maat dat had zonder mij ook gekund.

Sorry aan allen die ontslagen werden of van wie de tijdelijke werkloosheid werd misbruikt tot ontslag.

Sorry dat ik velen liet inzien dat de hoop in de mensheid belangrijker is dan gelijk wat.

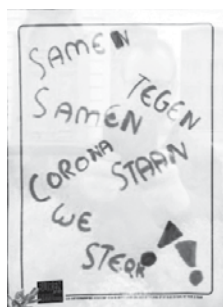
Sorry dat er toch nog altijd mensen zich belangrijker voelen dan anderen.

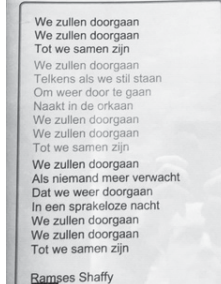
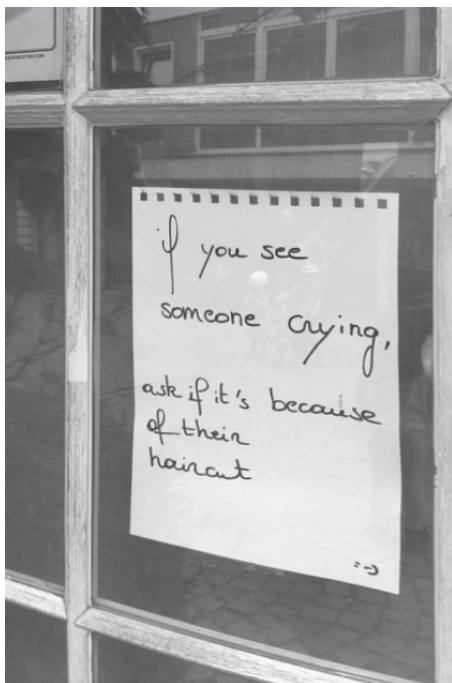
Sorry dat ik zo moeilijk te verslaan ben en dat het zo lang duurt om mij in quarantaine te kunnen plaatsen met het nodige vaccin. En als het jullie lukt mij te verslaan, dan heb ik maar één wens: pak elkaar goed vast en zing al walsend 'Ik hou van u!'.

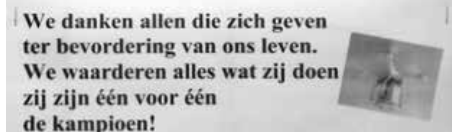
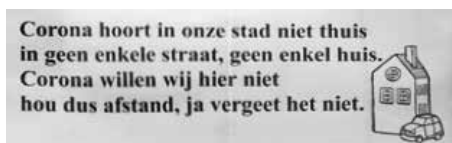
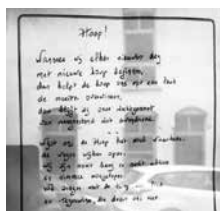
Een allerlaatste **sorry** voor alles.

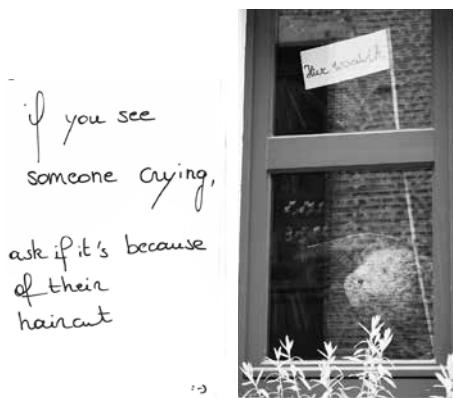
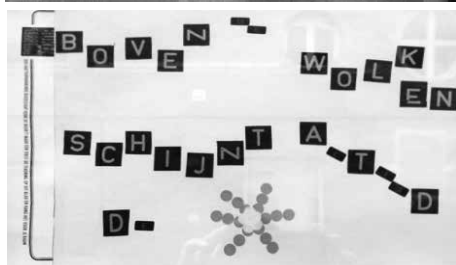

Alle buren
samen
tegen
corona

Verhuizen in coronatijden

Eind februari sloten we de deuren van ons huis aan de Brusselsesteenweg en namen we onze intrek in de Schrijnstraat 18. We namen met gemengde gevoelens afscheid van mijn te groot geworden grootouderlijke woning en van vier decennia lange permanente renovaties.

Het huis dat we kochten van Connie en Guido was in perfecte staat. We vielen voor de charme van die kleine begijnhofwoning en van die moeilijk te duiden sfeer van dit dorpje in de stad.

Je hebt hier de smalle, wat hobbelige kasseistraatjes die de 16de eeuw oproepen. Prominent aanwezig zijn ook de relikten van een dominant en intens religieus leven (de kerk, de straatnamen, de Maria-beeldjes) die zowel bij mij een cultureel christen – als bij Sonja een overtuigd vrijzinnige – de nieuwsgierigheid prikkelen en ons doen nadenken over de manieren waarop mensen naar zingeving zochten en zoeken. Op de eerste zaterdag van maart – een week voor de lockdown – hadden we hier ons eerste en tegelijkertijd ook laatste familie-etentje. Mijn moeder, mijn tante en mijn drie zussen en hun mannen waren van de partij. We aten garnaalkroketten, paling in 't groen en een lekkere quiche met prei en spek en dronken leuke Italiaanse witte en rode wijnen. Sonja's kinderen (een meisjestweeling) en die van mij (een zoon

en dochter) kwamen later nog langs en toen gingen we in quarantaine.

En dan pas leerden we de buurt echt kennen. Klokslag 20 uur is het hier telkens van dat, het geklap met de handen voor de zorg en daarna het geklap met de tong over van alles en nog wat. En op vrijdag zingen we van "Ik hou van u", waarin die oer-Vlaamse u het verschil maakt. En toch is dat lied een alternatief Belgisch volkslied geworden. En nu dus ook, onder impuls van Pier, het lied van het Begijnhof.

Als je dan toch in quarantaine moet, dan kan je maar beter in deze wijk wonen. Noch Sonja noch ik hebben ooit ergens gewoond waar zoveel burenccontact is. En het is niet altijd vrijblijvend. Zo was Sonja, als leerlingbegeleider op zoek naar een opvangadres voor een Syrisch meisje met problemen thuis. Op enkele dagen tijd vond onze buurvrouw een moslimgezin dat bereid was om haar onderdak te bieden. Een andere buurvrouw gaf – op mijn vraag – vanuit haar huiskamer een beiaardrecital voor de bewoners van een door corona zwaar geplaagd woonzorgcentrum. We lezen dezer dagen beiden graag de column van Ilja Pfeijffer in De Standaard. Hij schrijft zijn quarantaine-wedervaren van zich af vanuit zijn lockdownadres in Genua, waar hij samen met zijn Italiaanse vriendin Stella en haar moeder opgehokt zit. Net als hij smachten we naar het moment dat we 's morgens – liefst in deze buurt – ergens op een terrasje een oerdegelijke espresso kunnen drinken. Bij

Pfeijffer, een ex-alcoholicus, is dat zonder meer een obsessie geworden. Maar wij snakken ook naar een zwoel avondlijk caféterras met witte wijn voor Sonja en tripels voor mij.

Ondertussen kookt Sonja de pannen van het dak en doen we ons tegoed aan het zuurdesembrood van Matthys en de schitterende paardensteaks van de Lierse Poort. Culinaire compensatie voor het relatief sociaal isolement waarin we nu leven.

En in deze prachtige meimaand mijmeren we dan over betere tijden na corona. Kuijerend in dat handvol straatjes hier, waar de rozenstruiken die langs de huisgevels klimmen stilaan in bloei komen en waar planten en bloemen in tegeltuintjes en

op raamkozijnen zich klaarmaken voor een snelle groeispurt, dromen we dan van de terugkeer van bomen rond de Begijnhofkerk en de openstelling van de tuin van Jean-Pol Laenen.

We dromen van een caféterras in het Begijnhof waar we uitvoerig kunnen discussiëren over sociale gelijkheid na corona, over gelijke kansen in het onderwijs, over de noodzaak van een nog beter uitgebouwde en toegankelijke gezondheidszorg, over het primaat van de mens op de economie, over een andere rol voor de overheid, over meer respect voor natuur in de buurt en de planeet in het algemeen.

Wie opent zo'n café?

Jong en minder jong
over corona

Marius

Hallo ik ben marius.

Ik ben bijna 7 jaar. Ik kan al bijna 8 weken niet naar school.

Om dat de strenge reegels van koroona er zijn ben ik thuis met mijn mama, papa en mijn broer maxime.

Mijn juf brengt elke week huiswerk. Dan speelen we oxo met stoepkrijt. Deeze week moest ik een diefvinden. Ik had een fout en ik hat een pijl van pleemoobil.

Ik dacht dat dat mijn gom was.

Maar dat was niet waar.

En ik gomde per ongeluk met die pijl.

En dat lukt ook!

Binekort ga ik misschien trug naar school. Dan neem ik in de plaats van mijn gom mijn pijl mee.

Want dat lukt ook.

Marius

Romaisa

Mijn leven in deze coronaperiode.

Ik ben Romaisa Amiri en ik zit in het zesde leerjaar op basisschool Scheppers.

In deze coronaperiode is mijn leven veel veranderd. Want er zijn een heleboel regels waaraan we ons moeten houden. We mogen niet naar school, daarom moeten we van thuis uit voor school werken. Ik moet elke ochtend om 9u me aanmelden op smartschool voor de livestream dan leggen onze leerkrachten onze leerstof grondig uit.

Het coronavirus heeft een grote impact op de kinderen en de oudere generatie. Want de kinderen mogen niet meer buiten spelen en mogen niet meer met hun ouders naar de winkel. En de oudere generatie mag geen bezoek meer ontvangen. Dat is heel erg voor hen want dan mogen ze hun kleinkinderen niet meer zien.

En de volwassenen hebben het ook niet gemakkelijk. Veel van hen moeten van thuis uit werken, dat is niet altijd gemakkelijk met kinderen in de buurt. Ze moeten met een mondmaskers naar de supermarkt en na hun bezoek hun handen grondig wassen.

Het coronavirus heeft ook een impact op mijn leven. Want ik ga volgend jaar naar het middelbaar en er zijn nieuwe inschrijfmethodes. Door het coronavirus kon ik niet naar de openlesdagen van de andere scholen dus misschien ga ik naar een school die ik nog nooit heb gezien.

En ik moet contact maken met mijn vriendinnen via face time. Ik wil heel graag naar

school om mijn vriendinnen terug te zien. Dat kan binnenkort op 18 mei maar we moeten ons wel aan de regels houden. Gelukkig heb ik veel dingen waarmee ik me bezig kan houden.

Ik zit al heel lang thuis met mijn broers soms kan er een ruzie ontstaan.

Deze coronaperiode is een bizarre periode maar we moeten sterk blijven en volhouden.

Ik heb een boodschap voor jullie: liefste mensen respecteer alstublieft de regels en blijf binnen en hou 1,5 m afstand. Hoewel de coronamaatregelen mijn vrijheid drastisch heeft beperkt kan ik er ook bijzeggen dat dit ook veel positieve elementen bevat. Ik wil de zorgverleners bedanken voor al hun helden daden en hen aanmoedigen.

Samen kunnen we het coronavirus bestrijden.

Pieter, Eefje, Mila en Cas

Een reis rond de wereld in de tuin

De lockdown duurt ondertussen meer dan 2 maanden. Dat begint te tellen. Het vraagt voor iedereen een inspanning. Ook voor ons is het best spannend om onze jobs te doen en tegelijk de zorg voor onze kinderen op te nemen. Eefje gaat buitenshuis werken en dus staat Pieter een paar dagen per week alleen voor de uitdaging om thuiswerk te combineren met de aandacht voor een peuter en kleuter in huis.

Probeer maar eens online te vergaderen met twee luidruchtige kinderen in je living. Dat nodigt uit tot creatieve oplossingen, zoals een reis rond de wereld in de tuin.

Er zijn ook veel plezierige momenten: samen Memory spelen of een tekening

maken die we dan aan het raam hangen.

Mechelen is niet echt groot, maar we ontdekten al veel nieuwe plekjes. Soms lijkt het alsof we kostbare tijd inhalen in het anders wat gehaaste leven. En paradoxaal genoeg legden we tijdens deze geïsoleerde periode een leuk contact met enkele burens in de straat. De aanleiding was het dagelijks applaus om 20u, wat resulteerde in een open straatconcert met straffe artiesten die van alle markten thuis zijn: gitaar; djembé, doedelzak... Voor onze kinderen is het een dagelijks hoogtepunt.

Cas, onze zoon van twee jaar, kan nog niet praten, maar staat dagelijks wel meermaals aan de deur om in gebarentaal duidelijk te maken dat hij wil gaan klappen. En Mila ziet het als één grote catwalk om verschillende outfits uit haar verkleedkoffer te tonen. En als dit allemaal niet volstaat als uitlaatklep, is er nog steeds het ultieme redmiddel: de vlucht met de koersfiets of een Netflix-documentaire van Tiger King.

Pieter, Eefje, Mila en Cas
van de Twaalf Apostelenstraat 19.

Annick

Corona vergroot mijn handicap

Wat doet corona met mensen met een beperking? Ik vroeg het aan Annick Verhaert.

'Dat is echt waar: corona vergroot mijn handicap. Awel ja, als ik met mijn driewieler ergens naartoe ga of boodschappen doe, dan werd ik altijd door iemand geholpen. Ze gaven mij spontaan een arm of hielpen

mij naar binnen, maar door corona mag dat niet meer. Iemand een arm geven op anderhalve meter, dat gaat niet, hé.'

'Ik moet nu op mijnen driewieler blijven zitten en dan moet ik roepen wat ik wil kopen. Kijken wat er al of niet in de winkel ligt, dat kan niet. Tja, en betalen met bancontact met mijne motoriek... Maar allez, we doen ons best. Gelukkig doet Dirk nu heel veel boodschappen. Maar die doet nu wel heel veel. Ah ja, ik mag niet klagen hé, want ik heb Dirk nog.'

'Mijne kinesist heb ik 5 weken moeten missen. Normaal was het 7 weken, maar hij heeft mij nog 2 weken langer behandeld. Normaal ga ik 3 keer per week en gelukkig mag ik nu al terug 2 keer per week gaan. Ik voel mij als een betonblok. Die 5 weken haal je niet zo maar in. En dan moet je weten dat ik alles lichamelijk vertaal. De angst dat ik niet meer zal kunnen wat ik vroeger kon, de stress die ik daarvan heb en de onzekerheid voor de toekomst, dat uit zich direct in de stramheid van mijn spieren. Een betonblok, hé.'

'Naar de kinesist gaan is sowieso niet gemakkelijk. Met mijn driewieler geraak ik er wel, dat is geen probleem. Dat ben ik

gewoon in weer en wind. Maar ik moet daar aanbellen met een bedekte vinger. Begin maar met mijn motorische handicap. De deurklink opendoen met een ellenboog. Begin maar, ik kan dat niet. En ik voel mij dan schuldig omdat ik de regels niet respecteer, omdat ik het met mijn hand doe. En in de wachtzaal heb ik veel ruimte nodig om mij om te kleden en mijn spullen achter te laten.'

'De diëtiste werkt nog wel door maar via internet. Maar goed, dat lukt nog wel. Bij haar moet ik normaal altijd op de weegschaal. Thuis niet want ik heb er geen. Ik kan er toch niet op. Maar het tarief van de consultatie blijft wel hetzelfde.'

'En binnenkort zullen we waarschijnlijk een mondmasker moeten dragen. Dat zal wat worden. Zie je mij al zitten op mijnen driewieler aan de winkel. En maar roepen wat ik nodig heb. Dat zal moeilijk worden. Ah ja, ik ben nu al niet verstaanbaar. En hoe meer ik mij wil inspannen om mij verstaanbaar te maken, hoe meer mijnen motoriek tilt slaat. Het zal precies straattheater zijn. Misschien moet ik mijnen hoed op de grond leggen, dan kan ik nog een cent verdienen.'

Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof

Jan Van Gramberen

De adrenaline en de solidariteit is onze wind in de rug

Deze keer kies ik voor een cd van lang geleden: 'Requiem for my friend' van Zibgniew Preisner. Het is een ode aan zijn overleden vriend, Krzystof Kieslowski. Kieslowski was een zeer bekende film-regisseur die overleed in 1996 en Preisner was zijn vaste componist. Geen toeval dat ik deze schitterende muziek kies als inspirator om het verhaal neer te pennen van een zogenaamde held uit onze buurt. Jan Vangramberen woont in de Hoviusstraat en is verpleger op de Covid-afdeling in Bonheiden. Het is de eerste keer dat ik iemand interview die zo dicht bij het virus komt. En dat doet hij bijna... elke dag. Respect!

2. Kyrie eleison

Jan: 'Ik heb mijn bachelor verpleegkunde gehaald in Leuven, vervolgens specialiseerde ik me met een bachelor na bachelor spoedgevallen en intensieve zorgen en daarna een postgraduaat Noord Zuid. In dat jaar liep ik een paar maanden stage in Oeganda. En daar denk ik nog elke dag

aan. Dat is mij ook blijven interesseren en daarom was ik in maart begonnen met tropische geneeskunde voor verpleegkundige in Antwerpen. Maar na een paar dagen kwam de lockdown en heb ik mij terug aangemeld in Bonheiden. Daar kwam ik terecht op de intensieve Covid-afdeling.'

5. Sanctus

'In het begin had ik het wat moeilijk met diegenen die meteen begonnen te klagen over de lockdown. Tijdens mijn stage in Oeganda moesten wij ook binnenblijven. Dat was daar de norm. Want ook daar stond de dood dichterbij dan je denkt. En wees gerust: daar krijgen mensen minder kansen. Ik herinner mij nog een jong meisje met een longontsteking die na vijf dagen naar huis werd gestuurd. Niet omdat ze genezen was, maar omdat ze het geld niet had om het privéziekenhuis te betalen. Hoe het met haar verder ging, weet ik niet. Dat verschil tussen ginder en hier is een perceptie voor altijd.'

'Schrik voor het virus heb ik niet. Dat is nu eenmaal onze job. De veiligheidsmaatregelen zijn nu strakker. Dat maakt het soms wat moeilijker, dat is waar, maar de gedrevenheid blijft. We dragen een witte schort, handschoenen, een veiligheidsmasker, voor mijn bril nog een veiligheidsbril en soms nog een veiligheidsscherm. En dat is inderdaad soms zeer warm. In het begin droegen we zelfs gedurende een paar dagen dezelfde bril en schort. Nu is dat veranderd. Ik heb ondertussen wel zeker 10 verschillende maskers gedragen. En met elk is er wel iets. Klagen doe ik niet, de patiënt helpen, dat is het motief. Dat is mijn job.'

6. Agnus Dei

'Als ik het applaus 's avonds kan meemaken, want ik werk in ploegen, dan doet mij dat toch iets. Het is een mooi gebaar en een warme steunbetuiging. Ook als ik naar Bonheiden fiets en al die lakens, teksten, tekeningen zie, dan doet dat deugd. We vinden onszelf geen helden, we doen

gewoon onze job. Maar het is wel goed dat de mensen nu eens inzien wat er toe doet en wat niet. Hopelijk blijft die sociale reflex bovendrijven. Want het is onze goede gezondheidszorg die ons in de meest intense en enge momenten verder vooruithelpt.'

10. Meeting

'In het begin was het echt wel moeilijk omdat er steeds nieuwe richtlijnen kwamen. Dat vraagt natuurlijk extra inspanningen terwijl iedereen al bijna op de limiet zat. Dan zou je kunnen verwachten dat het zou kunnen ontploffen of wrevel oproepen. Maar dat gebeurde juist niet. Integendeel, we werden als collega's toleranter tegen elkaar en iedereen stak nog een tandje bij. In deze crisissituatie werden er ook nieuwe teams gevormd. Ik werkte samen met collega's die ik niet kende. De afdeling werd ook omgevormd omdat er een andere logistiek nodig was. De stress verhoogde, maar dat is in andere noodsituaties ook zo. De adrenaline en de

solidariteit is onze wind in de rug. Onze neuropsycholoog werkt nu zelfs mee in de logistiek. En zo zijn er nog. We zijn nu begin mei en de druk is duidelijk minder. We kunnen al eens makkelijker een pauze nemen. Alleen vrees ik dat bij velen de terugslag nog zal komen. Laat ons hopen dat als de wind draait, dat hij dan niet te hard terugslaat.'

'Ik wil geen kritiek geven, maar met het tellen van de slachtoffers heb ik het toch wat moeilijk. Bij ons werd een vrouw van 90 binnengebracht met buikklachten. Ze testte wel positief op Covid maar was daar niet ziek van. Na een week is ze gestorven aan haar buikklachten. Maar die wordt wel geteld als een Covid-slachtoffer. Als ik dan elke dag de cijfers hoor, dan moet ik daar aan denken. We zijn goed bezig met het indijken van het virus en dat is wat telt. Dit dankzij iedereen die goed de regels volgt.'

13. Apocalypse

'Ik heb geen last om het achter te laten. Maar daar zijn we ook voor opgeleid. En we worden goed ondersteund door ons zorgteam. Daar voeren we regelmatig groepsgesprekken, kunnen er vragen gesteld worden en kunnen er opmerkingen doorgegeven worden. Dat is toch een extra ondersteuning. Er is ook een zorglijn voor het voltallige personeel van de kliniek en die is dag en nacht bereikbaar. De situatie is en blijft moeilijk. Zeker bij een sterfgeval. Wij houden ons zoveel als mogelijk aan de richtlijnen, maar proberen daar toch menselijk mee om te gaan. Als er iemand overlijdt met 3 kinderen kun je moeilijk vragen om per 2 afscheid te nemen. Het is al zeer afstandelijk, want contact mag zeker niet. Het is een kort afscheidsmoment en ook het enige.'

17. Lacrimosa. Day of Tears

'Op de afdeling waar ik werk noemen we dat de besmette zone. Zodra we de afdeling binnenkomen, komen we in de vuile omgeving. Dat is om constant onze focus te bewaren voor de patiënten en anderen niet te besmetten of anderen ons. Maar als ik sta aan te schuiven in een winkel of grootwarenhuis, dan denk ik dikwijls, 'Bij ons in de besmette zone is het misschien nog veiliger.'

'Wat mij opvalt tijdens het applaus 's avonds, is dat we nog meer contact hebben met burens dan ervoor. En die waren er al. Dat is trouwens echt wel ongelooflijk hoe deze buurt verbonden is. Ik woonde vroeger in een andere buurt en daar kende ik bijna niemand. Maar hier is dat niet zo. Die activiteiten van de buurtwerking, dat is fantastisch. Wij gaan daar graag naartoe. Het buurtkrantje, of beter de nieuwsbrief, lezen wij met veel plezier. En nu zeker.'

Jan stond erop om zijn huisgenoten, familie, vrienden en collega's van zijn topteam te bedanken.

18. Prayer

Pier, 8 mei

N.B.: Op 8 mei wordt elk jaar het einde van WOII gevierd.

Lief en Leed

Koen en Hilde (Lenaerts) zijn grootouder geworden van tweeling Eva en Sofie.

De buurtwerking wenst ouders en grootouders een dikke proficiat!

Houdt uwe rommel bij!

In verband met het coronavirus heeft de buurtwerking van het Groot-Begijnhof besloten dat de inschrijvingen voor de Rommelmarkt van 12-9-2020 opgeschort worden tot nadere berichtgeving.

We wachten de maatregelen van de overheid af en afhankelijk daarvan kunnen we de inschrijvingen al dan niet openstellen. Neem regelmatig een kijkje op onze website of onze Facebookpagina.

We keep our fingers crossed.

Greep uit
de oude doos

De begijnhofsites in Vlaanderen zijn erkend als cultureel en architecturaal erfgoed. Ook al worden huizen gerenoveerd en aangepast aan de actuele woonbehoeften, de historische elementen, en daarmee een stuk geschiedenis, blijven gevrijwaard.

In deze rubriek willen we enkele decennia in de tijd teruggaan en vergelijken hoe een bepaalde straat, een huis, ... er vroeger uitzag en wat de huidige situatie is.

Deze keer kijken we vanop de hoek van de Moreelstraat naar de Nonnenstraat in de richting van de Krankenstraat. De datum van de oudste foto is niet bekend. Aan de snit van hemdskraag en kostuum te zien, zou het kunnen in de jaren '40 of begin jaren '50 zijn.

Wie herkent zichzelf, vader, grootvader,... in de jongen op de schampaal?

(Wim)

(1965) (© Stadsarchief Mechelen - www.beeldbankmechelen.be).

(2020) (Foto: wim)

Agenda

Noteer zeker de volgende activiteiten in je agenda:

Buurtfeest ?

Mosselsouper ?

Rommelmarkt ?

Levende Kerststal ?

Als je graag wil meewerken en/of wil deelnemen aan de kernvergaderingen, mag je dat zeker laten weten. We vergaderen één keer per maand. Wil je graag helpen op één van de activiteiten, mag je dat ook melden! Vele handen maken lichter werk, en hoe meer zielen, hoe meer vreugd!

Alle info over de buurtwerking vind je ook op internet:
website: www.groot-begijnhof-mechelen.be

Facebook: 'Buren op het Groot Begijnhof'

Hoplr: www.hoplr.com Grooten Klein Begijnhof (code 866P7)